

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2019 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Małgorzata Ziółcka

Protokolant: stażysta Natalia Komorniczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Marii Jagielskiej – Kranc

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2019 roku

sprawy **A. G.**

oskarżonego art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k.,

z powodu apelacji, wniesionej przez oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Pile z dnia 30 maja 2019 roku sygnatura akt II K 130/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i od uiszczenia opłaty za II instancję.

/-/Małgorzata Ziółcka/

UZASADNIENIE

A. G. oskarżony został o to, że w okresie od 1 października 2018 roku do dnia 3 października 2018 roku, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z A. M., D. L. oraz M. K. (2), z regałów marketu (...) przy ul. (...) w P., zabrał w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą, w ten sposób, że:

- w dniu 1 października 2018 roku, około godz. 16:40, w P. na ul. (...) ze sklepu (...) o numerze (...) wspólnie z M. K. (2) dokonał kradzieży: dwóch sztuk - sera żółtego w plastrach Ś. mix 500g, dwóch sztuk - fileta z piersi kurczaka, czterech sztuk - serka homogenizowanego V. 140 g, jedną butelkę - wódki czysta D. L. 0,7 litra, jedną - maszynkę do strzyżenia H., jedną - butelkę Whisky (...) 0,7 litra, dwóch sztuk - szlifierka kątowna (...) N., jednego - wielofunkcyjnego narzędzia oscylacyjnego N., trzech sztuk - kluczy nasadowy/oczkowy mix N., dwóch sztuk - przedłużacz bębnowy/warsztatowy mix, jedna sztuka - lampa warsztatowa L. (...), dwóch sztuk - kombinerki/klucze mix N., trzy sztuki - nóż uniwersalny N. o łącznej wartości 903,21 złotych, na szkodę J. M. P.,

- w dniu 2 października 2018 roku, około godz. 21:00, w P. na ul. (...) ze sklepu (...) o numerze (...) wspólnie z A. M. i D. L. dokonał kradzieży: klucza dynamometrycznego N. dwóch kompletów kluczy oczkowo nasadowych mix N., dziesięciu sztuk czekolad M. mix (...) o łącznej wartości 359,60 złotych na szkodę J. M. P.,

- w dniu 3 października 2018 roku, około godz. 16:45, w P. na ul. (...) ze sklepu (...) o numerze (...) wspólnie z D. L. dokonał kradzieży: dwóch sztuk wielofunkcyjnego narzędzia oscylacyjnego N. T., dalmierza laserowego, szlifierki kątownej 1200 W N. T., o łącznej wartości 427,89 złotych, na szkodę J. M. P.,

to jest o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k.

(akt oskarżenia – karty 114 – 116 akt)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 30 maja 2019 roku, sygnatura akt II K 130/19, oskarżony A. G. został uznany za winnego popełnienia czynu opisanego powyżej, to jest przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 12 § 1 k.k. i za to wymierzono oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Nadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k., Sąd Rejonowy orzekł obowiązek naprawienia szkody wobec:

- oskarżonego A. G. poprzez zapłatę kwoty 903,21 złotych solidarnie z M. K. (2) na rzecz (...) S.A.
- oskarżonego A. G. poprzez zapłatę kwoty 359,60 złotych solidarnie z A. M. i D. L. na rzecz (...) S.A.
- oskarżonego A. G. poprzez zapłatę kwoty 427,89 złotych solidarnie z D. L. na rzecz (...) S.A.

Ponadto Sąd Rejonowy obciążył oskarżonego A. G. 1/4 kosztów procesu, zasądając z tego tytułu od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 86,80 złotych z tytułu zwrotu wydatków poniesionych w procesie i wymierzył mu opłatę sądową w wysokości 180 złotych.

(wyrok – karty 158 – 159; pisemne uzasadnienie wyroku – karty 197 – 202)

Wyrok powyższy, w zakresie orzeczonej kary i na swoją korzyść, zaskarżył sam oskarżony A. G., stwierdzając, że nie zgadza się z wysokością wyroku, ponieważ od początku przyznawał się do popełnionego zarzutu i uważa, że zasądzony wyrok jest za surowy.

W konsekwencji powyższego oskarżony A. G. wniósł o zmianę wyroku bądź przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

(apelacja własna oskarżonego – karta 212 akt)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego A. G. okazała się niezasadna.

Na wstępie, przed omówieniem zarzutów apelacyjnych, należy podnieść, że skarżący nie kwestionował poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, ani zastosowanej do przypisanych mu czynów kwalifikacji prawnej.

Ponieważ Sąd Okręgowy nie dostrzegł podstaw do ingerencji w powyższym zakresie w zaskarżony wyrok (brak przesłanek z art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.), dlatego też rozważania swoje ograniczył tylko do zarzutów apelacji, to jest do rażącej niewspółmierności – surowości – orzeczonej kary.

Tytułem wstępu, przypomnieć należy, że o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 punkt 4 k.p.k. nie można mówić w sytuacji, gdy sąd orzekający uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami wymiaru kary. O rażącej niewspółmierności kary nie można mówić, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę wymiaru kary, nie zostały przekroczone, co podkreślał Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 8 lipca 1982 roku w sprawie o sygn. akt Rw 542/82 (OSNKW z 1982r., z. 12, poz. 90). Ustawodawca zaznacza jednocześnie, że niewspółmierność ta ma mieć charakter rażący, a więc duży, istotny, nie dający się zaakceptować. Dopiero wówczas dojść może do zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymiaru kary.

Sąd Okręgowy stwierdza, że nie znajduje żadnych podstaw do uwzględnienia w niniejszej sprawie zarzutu rażącej niewspółmierności (surowości) kary.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że rażąca niewspółmierność kary zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Według od lat utrwalonego orzecznictwa nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnice ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu wręcz nie dającym się zaakceptować” (porównaj komentarz do kodeksu postępowania karnego pod redakcją Jerzego Bratoszewskiego i innych).

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z dnia 30 maja 2017 roku sygnatura akt II KK 156/17, rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.

Jak wynika z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd I instancji rozważając rodzaj i wysokość kary, która byłaby współmierna do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu A. G. przestępstwa, miał na względzie dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary, a także uwzględnił wszystkie okoliczności obciążające oskarżonego, jak i okoliczności łagodzące.

Ustawodawca w art. 53 k.k. przedstawił ogólne dyrektywy wymiaru kary, którymi sąd ma obowiązek kierować się, orzekając w ramach ustawowych zasad. Dyrektywy wymiaru kary dotyczą zarówno wyboru rodzaju kary, jak i konkretnej jej wysokości. Kształtują one sędziowski wymiar kary, czyli jej jednostkowy wymiar w konkretnej sprawie.

Przepis art. 53 § 1 k.k. wskazuje na cztery dyrektywy wymiaru kary, które sąd ma obowiązek uwzględnić. Dwie pierwsze, to jest współmierność kary do stopnia winy i do stopnia społecznej szkodliwości czynu, mają zapewnić sprawiedliwość orzekanych kar; dwie następne to cele kary, a mianowicie zapobiegawcze i wychowawcze oddziaływanie na sprawcę przestępstwa (prewencja indywidualna) oraz społeczne oddziaływanie kary (prewencja ogólna). Artykuł 53 § 2 k.k. wymienia okoliczności „dopełniające” powołane dyrektywy wymiaru kary. Dotyczą one zarówno przedmiotowej i podmiotowej charakterystyki przestępstwa, jak i osoby sprawcy oraz jego stosunku do popełnionego przestępstwa i pokrzywdzonego.

Na kartach 9 i 10 uzasadnienia (karty 201 – 202 akt) Sąd Rejonowy szczegółowo wskazał jakie okoliczności uznał na obciążające oskarżonego, a jakie za łagodzące.

W niniejszej sprawie, zważywszy na to, iż przypisane oskarżonemu przestępstwo składa się z trzech czynów, które zostały popełnione wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, jak również z uwagi na kryminalną przeszłość oskarżonego, nie sposób uznać wymierzonej kary 1 roku pozbawienia wolności za rażąco surową. Podzielić bowiem należy stanowisko Sądu I instancji, że tylko tak ukształtowany wymiar kary pozbawienia wolności, jak w zaskarżonym wyroku, uwzględni wszystkie okoliczności obciążające oskarżonego, których nie niweluje ani przyznanie się oskarżonego do przestępstwa, ani wyrażona skrucha i wola zmiany trybu życia, których, zdaniem Sadu Okręgowego, nie należy jednak przeceniać, na co wskazuje dotychczasowy tryb życia oskarżonego. Na wymiar kary wpływ także miał istotny stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu przestępstwa. Podkreślić bowiem należy, że nagminność kradzieży sklepowych dezorganizuje handel i powoduje liczne dokuczliwe szkody.

Ponadto jak Sąd I instancji słusznie stwierdził, wymierzona oskarżonemu kara zapewni realizację zarówno dyrektywy prewencji indywidualnej, jak i prewencji generalnej.

Zatem, w ocenie Sądu Okręgowego, orzeczona kara jest w pełni adekwatną do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, a uzasadnienie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze w sposób precyzyjny odzwierciedla tok rozumowania Sądu I instancji. Sąd Okręgowy zauważył że łagodniejsza kara byłaby nadmiernym, i niczym nie uzasadnionym, pobłażliwym potraktowaniem przez wymiar sprawiedliwości sprawcy wielokrotnie powracającego na drogę przestępstwa i to pomimo wcześniej odbytych już kar, w tym także pozbawienia wolności.

Wszystko zatem, co zostało powyżej niniejszego uzasadnienia wskazane oznacza, że brak jest podstaw do tego, aby uznać, iż wymierzona A. G. kara zasadnicza powinna być łagodniejszego rodzaju. Realia niniejszej sprawy są tego typu, że w pełni uprawniały sąd rozstrzygający do zastosowania wobec oskarżonego sankcji takiego rodzaju, jaką przewidział ustawodawca w treści art. 278 § 1 k.k.

Oczywiście Sąd Okręgowy rozumie odczucie własne skarżącego, że – jego zdaniem – kara jest zbyt surowa, ale nie rażąco surowa.

W kontekście powyższego brak jest podstaw do podzielenia zarzutów apelacji oskarżonego i zmiany zaskarżonego orzeczenia, dlatego też Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł, jak w punkcie II wyroku, zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot w całości kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i wymierzając mu opłatę za II instancję, w łącznej kwocie 200 złotych.

/Małgorzata Ziółka/